

De Blaker 50 jaar, een bijzondere tuinderslaan in De Lier (3)

Machiel en Margaretha kregen twaalf kinderen, waarvan de laatste kinderen in 1897 als tweeling ter wereld kwamen. Een kind was bij de geboorte al overleden en ook moeder Margaretha overleed kort na de bevalling, slechts 38 jaar oud. Machiel hertrouwde in 1899 met de 30-jarige Alida van Leeuwen en samen kregen ze nog twee dochters.

Maria van Adrichem (1897-1957) was de jongste dochter van Machiel uit zijn eerste huwelijk met Margaretha. Zij trouwde in 1925 met Thomas Wilhelmus Kester (1896-1981) en samen zetten zij als pachter het boerenbedrijf voort. Vader Machiel was inmiddels overleden en tweede moeder Alida van Leeuwen hertrouwde in 1925 en verhuisde naar Delft.

Het gezin van Thomas en Maria Kester - van Adrichem bestond uit een zoon en zeven dochters, maar een echte opvolger voor het boerenbedrijf was er niet. Inmiddels was de eigendom van de boerenwoning met het omliggende land overgegaan op de jongste dochter van Machiel uit zijn tweede huwelijk, Gerarda Clasina, die getrouwd was met veehouder Wilhelmus Johannes van der Knaap uit Schipluiden. Zij hebben uiteindelijk in 1963 de boerderij met het bijbehorende grasland aan de Stichting Tuinbouwgronden verkocht.

Uit het overzicht van de grondaankopen door de familie Van Adrichem vanaf 1831 blijkt, dat de eigenaren van de vele percelen bouwland in de Oude Lierpolder van allerlei pluimage en komaf waren. Veel landerijen waren in bezit van adellijke families en bleven dat door vererving vaak tot ver

in de 20^e eeuw. Verder waren er lokale welgestelden met bezittingen in de polder, die bijna altijd verpacht werden.

Naam

Uiteindelijk moest de nieuwe laan een naam krijgen en wie de naam de Blaker heeft bedacht, is niet bekend. De keuze had alles te maken met de reeds eeuwen in gebruik zijnde naam voor dit meest oostelijke deel van de Oude Lierpolder. Al in 1586 komt in oude archieven deze naam voor. 'Blaker' heeft hier te maken met het Oudnederlandse woord blaak, dat 'blinkend water' betekent (blaken, blinken, schitteren). Het was dus laag land, dat boven het water uitkwam en gezien de ligging in dit laagste deel van de Oude Lierpolder zou dat zomaar kunnen. De Oude Liermolen was het enige gemaal voor het hele poldergebied dat water in de boezem kon lozen. Vanaf de hoogste gronden in de nabijheid van Westerlee moest dus al het overtollige regenwater via kilometerslange molensloten naar het gemaal in het laagste deel van de Oude Lierpolder. Al in de 15^e eeuw werd er gesproken over een watermolen op deze plaats in de polder, maar dat was toen een ander model met een schoepenrad. Nadat het gemaal in het begin van de 20^e eeuw van windkracht was overgegaan op een dieselmotor, werd de capaciteit flink vergroot. Brandstofschaarste leidde in de oorlogsjaren tot grote problemen om het water weg te krijgen en de landerijen zullen toen in het oostelijke deel van de polder regelmatig onder water hebben gestaan. Om het water toch af te kunnen voeren, werd er een waterloop met duiker aangelegd onder de Noordlierweg door naar de Groeneveldse polder. Deze polder had een molen met windbemaling en kon ook in de oorlog blijven draaien. Het bestuur van de Oude Lierpolder betaalde voor deze dienst een vaste vergoeding. Waar deze duiker precies gelegen heeft, is onbekend, maar waarschijnlijk was dat vlak naast de boerderij van Thomas Kester. Daar maakte de molensloot een scherpe bocht in oostelijke richting en hij liep bijna door tot aan de Noordlierweg. Vanaf 1974 werd het polderwater via een nieuw gemaal bij de nieuw gegraven Blakervaart in de boezem uitgemalen **(10)**.

Een paar vrachten puin zorgden voor de eerste erfverharding op de tuin van Piet Grootsholten. Op de achtergrond zien we de vers gestorte kasvoet en het gemaal van de Oude Lierpolder.